

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S. K.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou sídlem 602 00
Brno, Příkop 834/8

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2020 č. j. OAM-686/ZA-ZA11-ZA17-
2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Žalobce konstatoval, že jako hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl jednak tu skutečnost, že je Kurd a s tím má související obavu z nastoupení povinné vojenské služby v Turecku, zmínil, že již v pohovoru uvedl, že Kurdové v Turecku jsou vnímáni jako „lidé druhé kategorie“. Na vojnu nechce nastoupit, protože by musel odejít bojovat na východ proti Kurdům. Okrajem sdělil, že se někdy v roce 2012 a 2013 účastnil pochodů strany HDP na východě Turecka. Při jednom z těchto pochodů byl zbit policisty. Žalovaný se sice z obecného hlediska zabýval situací stran nasazení tureckých vojáků v oblasti turecko-syrské hranice a dospěl k závěru, že nelze dovodit, že by měl být žalobce nucen během výkonu základní vojenské služby páchat válečné zločiny apod. a také považuje za nepředstavitelné, že by měl být vyslán do oblasti turecko-syrské hranice, neboť základní vojenská služba neslouží k ničemu jinému, než aby se mladý muž naučil základním vojenským dovednostem. Žalobci není zřejmé, z jakého důkazu žalovaný uvedenou informaci čerpal, tedy že by základní vojenskou službu nemusel vykonat na východě Turecka, kde turecká armáda bojuje proti Kurdům. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 44 Az 27/2018-51, z něhož obsáhle v žalobě citoval.
3. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil situaci a postavení Kurdů při výkonu základní vojenské služby, možnost zapojení takovýchto osob do ozbrojených konfliktů na východě země a tím, zda dochází při uvedených ozbrojených konfliktech k válečným zločinům apod. Své závěry žalovaný nepodložil dostatečným množstvím důkazů (zprávy ohledně postavení Kurdů v armádě, možnost výkonu základní vojenské služby na východě země, resp. samotný průběh výkonu základní vojenské služby, zprávy ohledně páčání válečných zločinů) a nemohl tak posoudit, zda mu lze udělit mezinárodní ochranu či nikoli.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k otázce branné povinnosti pak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Azs 299/2019 z 9. 7. 2020, z něhož citoval. Vyslovil názor, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. K závěrům obsaženým v rozhodnutí dospěl na základě logických, objektivně podložených úvah, jež v odůvodnění odpovídajícím způsobem rozvedl.
5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nesdělil. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

6. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 2. 8. 2019. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v údajích k podané žádosti a v rámci pohovoru žalobce uvedl, že je státním občanem Turecké republiky, je kurdské národnosti, vyznává Islám. Není členem žádné politické strany ani skupiny. V minulosti se účastnil několika protestních pochodů proti turecké vládě ve městě Diabakr, kde byl napaden policií. Je svobodný, bezdětný. Poprvé žádal o mezinárodní ochranu v České republice v roce 2019. Jeho situace se od ledna 2019, kdy s ním byl proveden pohovor ve věci mezinárodní ochrany, nijak nezměnila. K důvodům, které ho vedou k podání žádosti, sdělil, že jednak utíká před nástupem na povinnou vojenskou službu a dále před politickou situací. Uvedl, že během let 2012 a 2013 se zúčastnil v Turecku několika pochodů na podporu politické strany HDP. Stalo se tak na východě země. Při jednom z těchto pochodů byl zbit policií. Nedošlo ale k jeho zadržení nebo stíhání. Neměl kvůli tomu ve vlasti ani žádné potíže. Na otázku, zdali v Turecku nějaké potíže doposud měl, odpověděl záporně. Jeho neochota se do Turecka vrátit se týká nástupu základní vojenské služby, kterou tam musí vykonat. Uvedl, že v Turecku je ke Kurdům přistupováno jako k lidem druhé kategorie. V takové zemi nechce na vojně sloužit. Výkon základní vojenské služby dosud nenastoupil, měl vyřízen odklad z důvodu studia. Kromě uvedených pochodů jiné politické aktivity ve vlasti nevykonával. V Turecku žil na mnoha místech a hodně cestoval. V případě návratu by byl zadržen a odveden do armády. Až mu bude 26 roků, chystá se z vojenské služby vykoupit. V Turecku je takové řešení možné. Na vojnu nechce nastoupit, aby nemusel odejít bojovat na východ proti Kurdům. Další odklad by byl možný již jen o 1 rok, 2 roky odkladu už vyčerpал pro studium. Ke svým tvrzením žalobce nedoložil žádné dokumenty, doklady či jiné materiály, které by stvrdily co do obsahu jeho výpověď.
7. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho neochota vrátit se do vlasti z důvodu nutnosti splnit si občanskou povinnost v podobě výkonu základní vojenské služby a konflikt související se soužitím tamní turecké a kurdské národnosti.
8. Správní orgán vyšel ze zjištění, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nyní posuzovaná je již druhou v pořadí, poprvé požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 7. 1. 2019. Rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-17/ZA-ZA11-ZA17-2019 ze dne 10. 4. 2019, které nabylo právní moci 23. 4. 2019, bylo řízení zastaveno dle § 25 písm. j) zákona o azylu, neboť žalobce svévolně opustil Pobytové středisko Zastávka u Brna a jeho další pobyt se stal pro správní orgán neznámý.
9. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Žalovaný konkrétně vycházel z Informace Turecko – zákon č. 1111 ze dne 21. 6. 1927, z překladu obecné části zákona o vojenské službě, listopad 2018, z Informace Turecko – Zákon č. 7146 ze dne 26. 7. 2018, Novelizace zákona o vojenské službě, listopad 2018, ze zprávy MV Velké Británie, Turecko: vojenská služba, září 2018, ze zprávy BBC ze dne 26. 6. 2019, Nový turecký systém pro vojenskou službu vstupuje v platnost, březen 2020, z Informace MV Velké Británie, Turecko – zjišťovací mise, říjen 2019 (Kurdové), březen 2020.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné

informace ohledně politické a bezpečnostní situace v Turecku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání napadeného rozhodnutí.

11. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
12. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
13. V rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67 se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, jak lze vykládat § 12 písm. a) zákona o azylu, resp. co spadá pod politická práva, za jejichž uplatňování je pronásledování v zemi původu azylově relevantní podle uvedeného ustanovení. V usnesení č. j. 8 Azs 352/2018-46 se Nejvyšší správní soud zabýval i naplněním kritéria pronásledování pro uplatňování politických práv podporou strany HDP v Turecku. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pouhá politická podpora této strany důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nezakládá. Ani v posuzované věci žalobce není členem této strany, pouze ji podporuje, účastnil se několika pochodů. Nikdy nebyl v souvislosti s těmito aktivitami jakkoli vyšetřován či stíhán. Závěr žalovaného, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, je správný a v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
14. Otázkou pronásledování z důvodu příslušnosti ke kurdské menšině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval, a to v rozsudku 4 Azs 34/2011-154, č. j. 9 Azs 250/2015-23, rovněž v rozsudku č. j. 1 Azs 358/2019-42. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že případné obtíže tureckých Kurdů nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. V projednávané věci žalobce toliko obecně uvedl, že Kurdové jsou v Turecku považováni za „občany druhé kategorie“. Žalobce k etnickému napětí sdělil, že např. na úřadech se k člověku jako ke Kurdovi chovají odměřeně, Kurdové mají zhoršený přístup k zaměstnání, existuje napětí, které v Turecku panuje mezi tamní tureckou majoritou a kurdskou minoritou. Soud souhlasí se závěry žalovaného, že všechny tyto okolnosti, včetně toho, že se může stát, že jeden turecký občan zabije druhého pro rasové důvody, nemohou zavdat hrozbu vážné újmy bez dalšího. Žalovaný přitom odkázal na množství informací o Turecku (veškeré dokumenty jsou obsahem správního spisu), které potvrzují žalobcem tvrzené skutečnosti, ovšem současně nepřekračují hranice problémů, které doprovázejí většinu společností, kde dochází k soužití velkých etnických skupin. Soud zastává názor, že žalobcem tvrzené obtíže a jeho situace není výrazně specifická oproti tomu, čemu v Turecku čelí jiní příslušníci kurdské menšiny a nejedná se tedy o pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
15. Co se týká otázky branné povinnosti žalobce po návratu do Turecka, případně možným bojem proti Kurdům, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Azs 17/2012-44, v němž soud kromě jiného učinil závěr, že pravděpodobnost vojenského nasazení Kurdů do operací v jihovýchodním Turecku proti jejich vůli je nepatrná a z ničeho není zjevné, že by tyto operace zahrnovaly jednání či zločiny ve smyslu článku 12 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004, o minimálních normách, které musí

splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, jak předpokládá článek 9 odst. 2 písm. e) této směrnice. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že potenciální hrozba trestního stíhání pro nenastoupení vojenské služby automaticky nezakládá azylově relevantní pronásledování, ale zakládá jej pouze tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne účastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. K tomu dále uvedl, že kurdským brancům, kteří odmítnou nastoupit povinnou vojenskou službu, sice hrozí trest, nejsou však žádné důvody se domnívat, že by tento trest byl uplatňován diskriminačním způsobem právě vůči Kurdům, či že by ukládání tohoto trestu či jeho výkon byl nepřiměřený, nelidský či jinak porušoval lidská práva. Samotný fakt, že i Kurdové podléhají v Turecku branné povinnosti, a pokud se jí vyhýbají, jsou za to stíháni a trestáni jako jiní občané turecké republiky, odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nezakládá, konec citace. V usnesení č. j. 2 Azs 75/2019-46 se Nejvyšší správní soud vyjádřil k vývoji v Turecku ve vztahu ke kurdské menšině, který souvisí s tureckou operací „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do Severní Sýrie v oblasti Eufratu, jež byl pod kontrolou kurdských milic. Nejvyšší správní soud konstatoval, že tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které bylo již dříve hodnoceno jako bezpečnostně problematické; není možno však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka, konec citace. Namítal-li žalobce, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel stran závěru, že není možno dovodit, že by měl být během výkonu základní vojenské služby nucen někým páchat válečné zločiny nebo podílet se na nelidských věcech, kterýžto závěr je uveden na straně 9 napadeného rozhodnutí, je z příslušné pasáže tohoto rozhodnutí žalovaného zcela zřejmé, že žalovaný vycházel z podkladů obsažených ve spise, konkrétně pak z Informace OAMP, Turecko – Sýrie, Situace na turecké straně hranice, z února 2020, rovněž z Informace MV Velké Británie, Turecko – zjišťovací mise říjen 2019 (Kurdové), z března 2020, ze zprávy BBC ze dne 26. 6. 2019, Nový turecký systém pro vojenskou službu vstupuje v platnost, z března 2020, z Informace MV Velké Británie – Turecko, základní informace o zemi, ze září 2019 a odkázal rovněž na příslušnou tureckou vojenskou legislativu, která je obsažena ve správním spisu, jak je specifikováno na straně 8 napadeného rozhodnutí. Námitka žalobce, že není zřejmé, z jakých důkazů žalovaný výše uvedené informace čerpal, není důvodná. Stejně tak ani jeho námitka, že žalovaný nedostatečně posoudil situaci a postavení Kurdů při výkonu základní vojenské služby, neboť žalovaný rovněž vycházel z výše specifikovaných podkladů, které jsou součástí spisového materiálu.

16. Soud dále uvádí, že žalovaný se dostatečně zabýval i možností udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání

trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Dle názoru soudu z výpovědi žalobce nebyly zjištěny žádné důvody, které by nasvědčovaly nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu. Z tvrzení žalobce uplatněný v průběhu správního řízení a s přihlédnutím k obsahu podkladů pro rozhodnutí o zemi původu žalobce nevyplývala žádná skutečnost, pro kterou by žalobci hrozilo uložení či vykonání trestu smrti, či že by v případě jeho návratu existovalo reálné nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu citovaného § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný se zabýval i otázkou bezpečnostní situace ve východní oblasti přihraničící se Sýrií, poukázal na to, že většinově je ovšem Turecko zcela stabilní a bezpečná země a že žalobci jako tureckému občanovi nehrozí při návratu nebezpečí, které by bylo možno podřadit pod hrozbu vzniklou skrze probíhající konflikt. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce se tedy může vrátit do místa svého posledního pobytu, kde žije jeho rodina a kde mají byt, stejně tak může využít institutu vnitřního přesídlení do jiných částí země, které bezpečné jsou. Je třeba zdůraznit, že žalobce žádné vážné problémy se státními orgány Turecka neměl. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Doplnkovou ochranu lze udělit v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu a shledat ji pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. Žádné takovéto okolnosti nebyly shledány. V podrobnostech soud odkazuje na závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, neboť se s nimi zcela ztotožňuje.

17. Stejně jako žalovaný také krajský soud dospěl na základě informací založených ve správním spise žalovaného k závěru, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).
18. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením prokazatelně žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

[Zadejte text.]

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 24.09.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně